ข่าวประชาสัมพันธ์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
114 ซอยสุขุมวิท 23 เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร 10110 โทรศัพท์ 0-2649-5000 ภายใน 15666 โทรสาร 0-259-6172
ส่วนวิเทศสัมพันธ์และสื่อสารองค์กร ได้จัดระบบข่าวสื่อสิ่งพิมพ์ สนใจดรายละเอียดได้ที่ http://news.swu.ac.th/newsclips/
ข่าวจากหนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ ฉบับประจำวันที่ 24 เดือนกรกฎาคม พ.ศ.2566 หน้า 22 มูลค่าข่าว 781,163.-

ณัฐวุฒิ เตียวต่อสกุล

ทำไมเก้าอี้กินก๋วยเตี๋ยว มีรูปทรงเดิมมาตลอด

งานออกแบบผลิตภัณฑ์พลาสติกเชิงอุตสาหกรรม ถ้าเรายังอิงดีไซน์จากต่างประเทศ ก็จะไม่มีทางเห็นแบรนด์ของคนไทยที่เป็นแบบ Samsung หรือ Apple

เรื่อง : วลัญช์ สุภากร
ภาพ : ศุกร์กมร เฮงประภากร
กรุงเทพธุรกิจ

ยุคนี้ **งานออกแบบ** ได้รับการจัดให้เป็นหนึ่งในองค์ประกอบพื้นฐานของแนวคิด 'เศรษฐกิจยุคใหม่' ที่ใช้ขับเคลื่อน **Creative Economy** หรือ 'เศรษฐกิจสร้างสรรค์' ซึ่งหมายถึงการพัฒนาระบบเศรษฐกิจโดยใช้ 'ความคิดสร้างสรรค์' บนฐานองค์ความรู้ ทรัพย์สินทางปัญญา และการศึกษาวิจัย เชื่อมโยงกับวัฒนธรรม เทคโนโลยีและนวัตกรรม ในการผลิต สินค้าและบริการรูปแบบใหม่ เพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจ

ปัจจุบัน **พลาสติก** เป็นวัตถุดิบชนิดหนึ่งที่ได้รับการกล่าวถึงมากในแง่ของการพัฒนาให้มีคุณสมบัติเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม เพื่อลดผลกระทบที่เป็นบ่อเกิด 'ปัญหาโลกร้อน'

ผู้ชนะเลิศรางวัล Creative Design Contest จากการประกวดออกแบบผลิตภัณฑ์พลาสติกกับ SCG จำนวน 3 หมวดจาก 3 ผลิตภัณฑ์ในคราวเดียวกัน **ณัฐวุฒิ เตียวต่อสกุล** (ก็อต) หลังจากเข้าไปคลุกคลีในวงการ **ออกแบบผลิตภัณฑ์พลาสติกเชิงอุตสาหกรรม** พบจุดอ่อน (pain point) บางอย่าง ที่ยังเป็นข้อจำกัดโอกาสและศักยภาพของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมพลาสติกไทย

เห็นได้ชัดจากเมื่อครั้งสถานการณ์โรคโควิด-19 ระบาดรุนแรง เกิดการล็อคดาวน์ในหลายประเทศ ทำให้ผู้ประกอบการในอุตสาหกรรมพลาสติกของไทยประสบปัญหา หลายโรงงานต้องปิดตัวลงไปอย่างน่าเสียดาย เนื่องจากไม่มีผู้มาจ้างผลิตสินค้า

ก็อต ณัฐวุฒิ อายุ 31 ปี เจ้าของ Studio TEAL Industrial & Product Design และแบรนด์ i.divert สำเร็จการศึกษาปริญญาตรีด้านการออกแบบผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ (ประสานมิตร) มีประสบการณ์ทำงานด้านการออกแบบผลิตภัณฑ์กับบริษัทเครื่องใช้ไฟฟ้าครัวเรือนญี่ปุ่นและบริษัทผลิตรถยนต์ในประเทศไทย และการศึกษาต่อเพิ่มเติมที่สถาบันออกแบบนานาชาติชนาพัฒน์ (CIDI Chanapatana) ทำให้เป็นจุดเปลี่ยนในชีวิตการทำงานออกแบบผลิตภัณฑ์พลาสติกเชิงอุตสาหกรรม

● ทำไมจึงตัดสินใจเรียนเพิ่มเติมที่ชนาพัฒน์

"ถือเป็นจุดหักเหเลยครับ ตอนผมย้ายมาทำงานกับบริษัทออกแบบรถยนต์ รู้สึกเราอาจจะยังไม่เก่งมากพอ เหมือนรถยนต์เป็นสเกลที่ต้องใช้ความสามารถมากขึ้น

ผมก็ลองหาดู ถ้าเราไม่มีโอกาสไปเรียนเมืองนอก จะมีที่ไหนที่มีอาจารย์ต่างประเทศมาสอน แล้วเราสามารถทำงานและเรียนไปด้วยได้ ก็เจอที่ชนาพัฒน์ เขามีงาน Open House ผมก็ไป แล้วก็สมัครเข้ามาเรียนตามระบบ"

ณัฐวุฒิ เลือกเรียนสาขาออกแบบตกแต่งภายในและผลิตภัณฑ์ สำเร็จการศึกษาเป็นรุ่นที่ 18 ของสถาบัน

● ได้สิ่งที่ต้องการจากการเรียนที่ชนาพัฒน์อย่างไรบ้างครับ

ณัฐวุฒิกล่าวว่า การเรียนระยะแรกๆ เป็นการเสริมพื้นฐานสมัยเรียนปริญญาตรีให้แน่นขึ้น และได้รับโอกาสที่ดีช่วงเรียนปี 2 เมื่ออาจารย์สอนแฟชั่นชาวญี่ปุ่นบอกข่าวมหาวิทยาลัยในประเทศญี่ปุ่นเปิดรับนักศึกษาต่างชาติเข้าร่วมเวิร์คช็อปการบูรณะบ้านเก่าด้วยงานออกแบบ เป็นเวลา 2 สัปดาห์ ถือเป็นจุดเปลี่ยนทางความคิดในชีวิตการทำงาน

"เวิร์คช็อปไม่เกี่ยวกับการออกแบบผลิตภัณฑ์เลยนะ แต่ใจผมอยากลองไปหาประสบการณ์ ก็รู้สึกอันนี้เป็นจุดเปลี่ยน คือได้เปิดมุมมอง ได้รู้จักคนที่เก่งๆ มากขึ้น คนเกาหลี คนอเมริกัน เวิร์คช็อปจริงจัง ลงพื้นที่สำรวจ วิธีอินสไปร์ผู้คน รีโนเวทในบริบทที่ยังต้องคงไว้ซึ่งความต้องการของคนญี่ปุ่น

พอเรียนช่วงเทอม 3 เทอม 4 อาจารย์ให้การบ้านโดยสามารถให้นำการบ้านนี้ไปส่งงานประกวดได้ คือ อาจารย์นำงานประกวดจากที่ต่างๆ มาใส่เป็นการบ้าน คือสอนจากของจริง

งานประกวดที่ผมได้รางวัลคือ การออกแบบโพลิเมอร์พลาสติก 3 หมวดของ เอสซีจี มีหมวดเฟอร์นิเจอร์, Cooler Tank (กระติกน้ำเย็น) และ Water Tank (ถังเก็บน้ำ) ซึ่งโปรดักต์ของผมชนะที่หนึ่งทั้งสามหมวด"

● คุณมีวิธีคิดงานอย่างไรจึงชนะใจกรรมการทั้ง 3 โปรดักต์

"การประกวดครั้งนั้น ผู้ประกอบการพาพวกเราไปดูโรงงานของเขาก่อนว่าเขามีโจทย์อย่างนี้ เขาต้องการโปรดักต์แบบไหน ผู้ออกแบบมีการพรีเซนต์งานเสนอผลงานแข่งขันกัน

แนวคิดในงานออกแบบของผมอิงมาจาก 3 ส่วน ส่วนแรกผมต้องรู้อินไซด์

ของ 'ผู้ใช้' ใช้งานจริงเป็นอย่างไร ใช้ดีมั้ย มีปัญหาการใช้งานหรือเปล่า แล้วเราจะทำให้ดีมากกว่านี้ได้อย่างไร ก็คือตั้งสมมุติฐานกับโปรดักต์อยู่ตลอด

ข้อต่อมา ผมอิงจาก 'ผู้ประกอบการ' โปรดักต์เป็นงานเชิงอุตสาหกรรม ไม่เหมือนงานแฟชั่น ไม่เหมือนงานอินทีเรียร์ คือคุณจะออกแบบอย่างไรก็ได้ เดี๋ยวก็นำไปเย็บตัดเย็บ หรือสร้างตามแบบ

แต่งานโปรดักต์เชิงอุตสาหกรรมมีข้อจำกัดคือเครื่องจักร โรงงานมีเครื่องจักรประเภทนี้ คุณจะไปผลิตโปรดักต์แบบอื่นไม่ได้ มีเครื่องจักรแบบไหนก็ต้องออกแบบโปรดักต์ที่เครื่องจักรนั้นผลิตได้ ออกแบบโปรดักต์ได้ดีอย่างไร ถ้าเครื่องจักรที่มีอยู่ผลิตไม่ได้ ก็ไม่เกิดมูลค่า

หรือเครื่องจักรผลิตได้กับวัตถุดิบแบบนี้ เราก็ไม่สามารถสั่งซื้อวัตถุดิบชนิดอื่นได้ เพราะสั่งซื้อมาก็ผลิตไม่ได้

ยังมีวิศวกรหน้างาน เราเป็นดีไซเนอร์ แต่วิศวกรหน้างานทำแม่พิมพ์ได้ไหม ถ้าทำในไทยไม่ได้ ต้องไปทำที่จีนหรือฝรั่ง คือทุกอย่างต้องคิดหมด

ข้อ 1 ข้อ 2 พูดถึงความจริงของผู้ประกอบการ มาถึงข้อสามจึงพูดเรื่องความสวยงามในการออกแบบเอกลักษณ์ของเรา ว่าทำอย่างไรให้งานโดดเด่นกว่าคนอื่น เพราะการประกวดแต่ละงานไม่ได้มีแค่ห้า-หกคน มีคนมากมายเรียนด้านนี้เหมือนผม

แต่ผมก็ยังบอกเอกลักษณ์ของตัวเองไม่ได้แน่ชัด รู้แต่ว่าตอนนี้ผมไม่เน้นงานหวือหวาเกินไป ไม่ชอบงานลายเส้นเยอะๆ แต่เน้นความเรียบง่าย ดูแล้วอีก 10 ปี 20 ปี มันก็ยังดูไม่เก่า

เพราะงานโปรดักต์ อย่าลืมว่าผลิตแม่พิมพ์พลาสติกใช้เงินหลักล้าน ผู้ประกอบการคำนึงอยู่แล้วว่าดีไซน์แม่พิมพ์ 1 แบบ ต้องอยู่ได้อย่างน้อย 5 ปี 10 ปี ไม่งั้นเราไม่เห็นเก้าอี้กินก๋วยเตี๋ยวที่เป็นรูปทรงเดิมมาตลอดเพราะถ้าจะเปลี่ยนแม่พิมพ์ เขาใช้ทุนมหาศาล ผมก็เลยอิงงานดีไซน์ประมาณนี้

แต่สิ่งที่ในงานอออกแบบของผมแตกต่างจากคนอื่น คือผมจะ Research เช่นถ้าผมออกแบบเฟอร์นิเจอร์พลาสติก ผมจะกางเลยว่าในตลาดเมืองไทยกับตลาดเมืองนอกมีดีไซน์ประมาณไหนบ้าง ผมจะแยกเป็นกรุ๊ป ผู้ประกอบการอยากไปอยู่กรุ๊ปไหน หรือว่าคุณไม่อยากอยู่กรุ๊ปไหนเลย จะออกจากกรุ๊ปมั้ย แต่ออกมา คอร์สเปลี่ยนนะ

การทำรีเสิร์ชนี้ ผมถูกสอนมาจากการทำงานที่บริษัทญี่ปุ่น ต่อให้คุณทำดีไซน์เลิศเลอขนาดไหน คุณแน่ใจว่าไม่ซ้ำได้อย่างไร ถ้ามันซ้ำล่ะ เราเกิดหลังปฏิวัติอุตสาหกรรมตั้งกี่ร้อยปี ต้องมีคนที่คิดมาก่อนเรา เราจึงต้องรีเสิร์ชเพื่อดูว่างานที่เราจะออกแบบต่อไป ไม่ซ้ำกับที่ผ่านมาจริงๆ นี่เป็น 3 แกนหลักของแนวคิดการออกแบบของผม"

● ขณะนี้วงการนักออกแบบผลิตภัณฑ์พลาสติกเชิงอุตสาหกรรมของไทยเป็นอย่างไร

"พอผมได้เข้ามาอยู่ในวงการนี้ประมาณปี-สองปี ผมเริ่มรู้แล้วว่าคนที่ทำงานประเภทนี้มีน้อย ต้องยอมรับว่าคนออกแบบพลาสติกมีน้อย เพราะผู้ประกอบการส่วนมากรับดีไซน์มาจากจีน ญี่ปุ่น ซื้อแบบแล้วทำแม่พิมพ์จากที่โน่น แล้วเอามาผลิตในประเทศไทย

แต่ไม่มีคนไทยที่รู้พฤติกรรมคนไทยแล้วผลิตเพื่อคนไทย ในตลาดนี้คนที่เข้าใจและทำงานได้มีน้อย ก็ถือว่ายังเป็นโอกาสให้คนอื่นถ้าต้องการเข้ามาสายนี้ แต่ก็ต้องอาศัยประสบการณ์เป็นสิ่งสำคัญ

ผมว่าภาครัฐก็ต้องเข้ามาช่วย ถ้าเรายังอิงดีไซน์ที่เป็นต่างประเทศ ก็จะไม่มีทางเห็นแบรนด์ของคนไทยที่เป็นแบบ Samsung หรือ Apple ที่มีทีมดีไซน์เองแล้วสร้างมูลค่าให้กับประเทศนั้นได้มาก

ลองหันมาดูประเทศไทย เราใช้ของจีน ญี่ปุ่น ฝรั่ง เพราะไม่มีเทคโนโลยีที่เป็นของเราเอง งานดีไซน์ก็เลยไม่ได้ไปคู่กัน งานดีไซน์ควรล้อไปกับเทคโนโลยีของยุคนั้นๆ พอเราไม่มีเทคโนโลยี งานดีไซน์ก็จะได้แค่นี้ แต่ประเทศที่มีพร้อม วงการดีไซน์เขาทะลุไปสูงมาก"

● ภาครัฐควรเข้ามาช่วยตั้งแต่เรื่องอะไร

"ผมว่าต้องมาช่วยตั้งแต่เรื่องการเรียนการสอน ผมเรียน อินทีเรียร์ โปรดักต์ดีไซน์ ไม่มีสอนพลาสติกเลย มีสอนเฟอร์นิเจอร์ สอนทำโคมไฟ สอนในวัสดุที่โรงเรียนจับต้องได้ง่ายๆ

ถามว่าโรงเรียนมีสอนถอดแม่พิมพ์ยังไง...ไม่มีนะ ต้องไปเรียนรู้ตอนทำงาน ทั้งนั้น ผมมองว่ามันช้ากว่าผมจะเรียนรู้วิธีการออกแบบเชิงอุตสาหกรรมได้หมด สมองผมก็ไม่ fresh เท่าสมัยผมเรียนปี 1 ถึงปี 4 แล้วใช่ไหม

ปีหนึ่งถึงปีสี่ออกแบบอะไรก็ได้ เพราะเราไม่รู้อะไรเลย แต่พอเรารู้อะไรมากขึ้น มันคือข้อจำกัด คือเราอิงมาทางด้านตรรกะมากกว่าความคิดสร้างสรรค์ เพราะเราอยู่กับชีวิตจริง แต่เราก็ยังพยายามทำให้โปรดักต์สวยอยู่นะครับ"

● ปัญญาประดิษฐ์ (Artificial Intelligence – AI) กับงานออกแบบผลิตภัณฑ์พลาสติกเชิงอุตสาหกรรม

"ข้อจำกัดของราคาเครื่องจักรและ

การทำแม่พิมพ์ ทำให้ผู้ประกอบการหลายเจ้ายังไม่ได้พัฒนาโปรดักต์ อนาคตถ้าเครื่องปริ้นต์ 3D มีประสิทธิภาพมากพอกับการทำแม่พิมพ์พลาสติก การออกแบบผลิตภัณฑ์พลาสติกในยุคนั้นน่าจะเปลี่ยนไปก็ได้

ในส่วนของผมเอง ก็อาจจะใช้แค่เครื่องปริ้นต์ 3D และปล่อยผลิตภัณฑ์ที่ผมออกแบบของผมเองก็ได้ เพราะตอนนี้ผมรับงานวางคอนเซปต์งานออกแบบผลิตภัณฑ์พลาสติกให้กับผู้ประกอบการ

อนาคตอาจจะเปลี่ยนแปลงก็ได้ ผมว่าเทคโนโลยีเข้ามาเปลี่ยนเยอะ อย่าง AI ก็เข้ามาเปลี่ยนงานออกแบบแล้ว เดี๋ยวนี้คุณไม่ต้องมานั่งออกแบบเอง ผมอาจจะไกด์ AI ประมาณหนึ่งก่อน แล้วผมให้ AI ครีเอทภาพมาให้ผมประมาณหนึ่ง พอผมได้ภาพจาก AI ผมค่อยมา generate ให้งานออกแบบนั้นเข้ากับเจ้าของโรงงานหรือข้อจำกัดมากขึ้นตามโจทย์

เด็กรุ่นใหม่ตอนนี้ยิ่ง ‘ช็อตคัต’ มากกว่ายุคผม ยุคผมต้องแบบวาดมือเขียน drawing แต่ยุคนี้ใช้นิ้วกดสั่งให้ AI วาด มันก็มีความแตกต่าง รวดเร็วง่ายขึ้น รอดูได้เลย”

สถาบันพลาสติก (Plastics Institute of Thailand) ระบุว่า ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมพลาสติกในประเทศไทยส่วนใหญ่เป็นกลุ่ม รับจ้างผลิต (Original equipment manufacturer - OEM) รับจ้างผลิตชิ้นส่วน เน้นการผลิตแต่ชิ้นส่วนเดิมๆ ซ้ำๆ ไม่มีความแปลกใหม่ของสินค้า และไม่มีสินค้าหรือผลิตภัณฑ์เป็นของตัวเอง เมื่อเกิดปัญหาวิกฤติทางเศรษฐกิจ ปัญหามลพิษทางสิ่งแวดล้อม รวมไปถึงสถานการณ์โรคระบาดโควิด-19 รุนแรงที่ผ่านมา ทำให้ผู้ประกอบการในอุตสาหกรรมพลาสติกประสบปัญหาจนหลายโรงงานต้องปิดตัว เนื่องจากไม่มีผู้จ้างให้ผลิตสินค้า

หากเทคโนโลยีการผลิตและนักออกแบบผลิตภัณฑ์พลาสติกได้รับการพัฒนาศักยภาพยิ่งๆ ขึ้น ‘อุตสาหกรรมพลาสติกของไทย’ ก็น่าจะสร้างประวัติศาสตร์หน้าใหม่ให้กับเศรษฐกิจประเทศ